

Пише: Милош Милојевић
среда, 05 јун 2013 10:38

Јесмо, попе, него шта смо. Рђави смо – одговара Петар Божовић, Валенса из филма *Ноћ у кући моје мајке*

из 1991. године. Нема сумње да би се многи, из ових или оних разлога, сложили са овом његовом констатацијом. Кад год се у Србији деси неки злочин који привуче медијску пажњу, то се искористи као повод за различите аутошовинистичке тираде, који се заснивају на напетом политизовању случајева који по свој прилици немају никакво политичко значење.

Заступљеност црне хронике у српским медијима и морбидно извештавање о злочинима које се не да избећи посебна је и врло значајна тема коју нећу отворати овом приликом – довољно је запазити да се информација о злочину код нас врло лако надогради политичком интерпретацијом а да за овакво тумачење нису дати никакви разлози. Политизовани не морају бити само актуелни злочини. Напротив, разне годишњице сасвим добро могу да послуже овој сврси. Када је у питању убиство премијера Зорана Ђинђића тако нешто је делимично и разумљиво иако заговорници тврдог политизовања овог случаја врло ретко дају конкретне доказе, већ подразумевају да је политички смисао овог догађаја саморазумљив. Неке друге годишњице које се користе да се покаже како је Србија најгори од свих светова имају далеко мање смисла.

Храње аутошовинизма, или нисмо ваљда баш толико рђави

Пише: Милош Милојевић
среда, 05 јун 2013 10:38

